

Az Én Erasmusom

Santander

A város

Santander Észak-Spanyolországban található, Kantábria tartomány fővárosa. A Vizcaya-öböl partján fekszik. Kikötőváros lévén naponta rengeteg hajó fordul meg az öbölben a kisebbektől az egészen elképesztően nagyméretűekig. Lakossága éppen hogy meghaladja a 170 000-et így nem mondható egy túlzottan nagy városnak. Ez előnyére is válik, hiszen az ember bármikor kényelmesen sétálhat egyet a belvárosban vagy az óceánparton anélkül, hogy a túlszűfolttság silányítaná az élményt. Igen, Santander már csak azért is különleges, mert itt valóban az óceán csak egy kőhajításnyira van. Számomra az egyik legszebb part, amit valaha láttam. Ezenfelül a város eléggé dimbes-dombos, ezért az idősebbeknek (és bárkinek, aki úgy érzi, nehezebbre esik megmászni egy meredek dombot) a város különböző pontjain mozgólépcsőket helyeztek el, amik csak felfelé visznek. A legmeredekebb részen pedig egy lift segít a közlekedésben. A hegyvidékes területnek előnyei is vannak, ugyanis a domb tetejéről gyönyörű kilátás nyílik az óceánra és a környező településekre, hegyekre. Santander már az első pillanattól kezdve a szívembe lopta magát.

Élményeim

Szokások

Mivel Santander spanyol város, így elmondható, hogy az általános spanyol sztereotípiák, mint például a késés előben is megtapasztalhatóak.

Miután megérkeztem ide az első dolog, ami nagyon szemet szúrt az az volt, hogy a sziesztát, vagyis a délutáni pihenőt nagyon komolyan veszik. A legtöbb bolt (éttermek, kávézók kivételével) délután 2, fél 3 körül bezár és majd csak 4, fél 5 körül nyit ki ismét. Ez a spanyol napi rutinhoz vezethető vissza, ugyanis Spanyolországban minden később történik. Reggelizni általában 11 óra körül szoktak, így az ebéd is eltolódik délután 2-3 órára, pont a szieszta idejére. Az embereknek lehetőségük van ilyenkor elmenni, sétálni egyet, beülni egy étterembe és kellemesen megebédelni, majd visszatérni a munkába és meg sem állni egészen este 8-9 óráig. Nem ritka azonban az sem, hogy a szieszta idején a spanyolok megisznak egy-egy pohár bort. Ugyanis ez sem tilos, mint ahogy az sem, hogy egy-két üveg sör

vagy egy pohár bor elfogyasztása után autóba üljenek. A zéró tolerancia fogalma ismeretlen. A vacsora pedig nem ritkán este 11-kor kerül felszolgálásra.

Hamar hozzá kellett szoknom ehhez a napi rutinhoz, ugyanis egy mexikói és egy spanyol lánnyal laktam egy albérletben. A spanyol lány sokszor este 11 után ért haza és még csak akkor kezdett el főzni, mosni, takarítani. Az elején ez kifejezetten idegesítő volt számomra, ugyanis otthon megszoktam, hogy késő este (nekünk késő este, nekik még csak akkor kezdődik) már csendben pihenek, készülök aludni. Aztán lassan hozzászoktam.

Az a sztereotípiája, hogy a spanyolok mindenhol elkésnek való igaz. Bár ők erre azt mondják, hogy ha mindenki késik, akkor valójában nem késik senki sem ☺. Ha megbeszélsz egy találkozót valakivel este 7-re, fél 8-ig biztos, hogy nem fog megjelenni. Ez pedig már annyira beleívódott a kultúrájukba, hogy az egyetemen is rendszerint szokás elkésni. Az óra hiába van meghirdetve reggel 9 -re (itt 9-kor kezdődik a nap mindenkinek), a tanár is jó estében negyed 10-kor jön órára. Ezért sokszor már eleve kijelentik, hogy bár az órarendben 9 óra, hivatalosan 9:15 az órakezdés.

Imádni való, ahogy az idősebb emberek szinte minden napszakban megtalálhatóak az utcán, kávézóknak vagy tapas bárókban. Nagyon sokan futnak, tornáznak, mozognak, vagy csak kiülnek az óceánpartra egy pohár bor kíséretében. Őket elnézve az emberben megfogalmazódik, hogy „Én is ilyek akarok lenni, amikor megöregszem!” Annyira nyugodtak és lazák. De nem csak az idősek, a fiatalok sem stresszelik túl magukat. Mondván „majd minden megoldódik”.

Ami még biztosan egyből feltűnhet az embereknek, ha Santanderben járnak, hogy rengeteg kutyás ember van. Ha végigmegyek az utcán, olyan érzésem van, hogy rajtam kívül mindenki kutyát sétáltat. Ami még érdekesebb, hogy a kutyusok nagyon jól neveltek. Már több mint 4 hónapja vagyok itt, de még soha nem láttam olyat, hogy egy kutyával probléma lett volna. Csendesen sétálnak a gazdájuk mellett, sokszor póráz nélkül.

Éjszakai élet

Az éjszakai élet sem semmi. Az otthon megszokottól egészen más. A bárók általában este 10-11 felé nyitnak, de éjfélig alig jelenik meg valaki. Az elején mi is elkövettük azt a hibát, hogy úgy mentünk bulizni, mintha otthon lettünk volna és este 11-kor már be is ültünk az Erasmusos diákok által kedvelt bárba. Azonban hajnali 1 óráig nagyon üres volt. Ekkor megtanultuk, hogy a spanyolok mielőtt bulizni indulnának, még otthon alszanak egyet, felkelnek hajnali 2-3 órakor, elkészülnek és elindulnak. Minden szórakozó hely hajnali 3 és 4 órakor a legzsúfoltabb. Otthon ekkor már a legtöbben otthon vannak és készülnek elaludni. A bárók sokszor 4 órakor zárnak a diszkók nyitva vannak reggel 6-ig. Délen akár reggel 7-ig is.

Gasztronómia

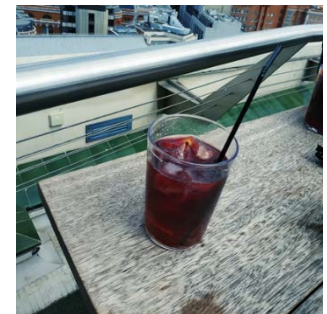
Santanderben leginkább a tengeri ételek dominálnak, azonban azok is találunk kedvükre valót, akiknek a tengeri herkentyűk nem éppen a kedvenceik. A hús és a húsos ételek dominálnak leginkább, az utcákon sétálva minden harmadik bolt hentesüzlet. Nagyon sok helyen lehet kapni pinchost, ami egy kis szendvics, különböző feltételekkel. Bármit rátesznek, ami szem-szájnak ingere. Általában 1 dl bor kíséretében fogyasztják. A másik nagy kedvenc a Tortilla de patatas, ami pedig tojás és krumpli keveréke torta formában sütvé. Isteni finom. Az édességek

tekintetében nincs olyan sok választék, igazán olyan pékségek nincsenek, mint otthon vagy mint Portugáliában, azonban a Churros forró csokival szinte minden kávézóban megtalálható, vagy vannak kifejezetten churroszó helyek, úgy nevezett Churrería-k, ahol csak churrost lehet kapni. Ami itt Kantábriában nagyon felkapott az a helyi különlegesség a Quesada. Ez leginkább egy kevert

túrós sütiire hasonlító édesség.

Az italok közül a Sangriát és a Tinto de Verano-t emelném ki. Mind a kettő vörösbor alapú „koktél”. A Sangriába kerül vörösbor, citromos és narancsos üdítőital, narancs, citrom, alma, fahéj és cukor. Azonban a fiatalok kedvence egyértelműen a Calimocho, ami egyszerű vörösboros kóla és azért olyan népszerű, mert ha jó helyen vesszük, akkor ez a legolcsóbb mind közül.

Egyetem

Azon kívül, hogy az órák a meghirdetettől mindig 15 perccel később kezdődnek, van más érdekesség is. A tantermek kisebbek azonban sokkal modernebbek és jobban felszereltek, mint otthon. Az értékelés is egészen más. Itt 1-től 10-ig terjed a skála és 5-östől már átmentél a vizsgán. Ha valaki 7-est vagy 8-ast kap, az már kifejezetten jónak számít. A vizsgák is különböznek. Minden tárgyból csak 1 db vizsga van meghirdetve a vizsgaidőszakra. Akinek

nem sikerül, szeptemberben újra próbálkozhat. A tanárok is kedvesek, segítőkészek. Egyenlő félként kezelnek. Az egyetem nagyon igyekszik az elején, hogy a külföldi diákoknak sikerüljön beilleszkedni, ezért szervezik az Orientációs napokat, ami 3 napon keresztül zajlik és lehetőség van a környező városok megismerésére, de leginkább Santander felfedezésére. Remek tippeket adnak arról, hogy hol érdemes

vásárolni, kirándulni stb. Azt azonban meg kell jegyezni, hogy a program spanyolul zajlik. Így aki kevés spanyol tudással indul neki (mint én) sokat nem fog belőle érteni. De ettől függetlenül nagyszerű alkalom az ismerkedésre, barátkozásra.

A szívem csücske

Még el sem indultam hazafelé, de már most hiányzik Spanyolország. A jó dolgok, amik miatt már az első perctől kezdve tudtam, hogy jó helyen vagyok. A barátságosságuk, segítőkészségük, nyitottságuk. Soha semmilyen atrocitás vagy hátrány nem ért azért, mert külföldi vagyok. Sőt volt olyan is, hogy megpróbáltak velem elbeszélgetni angolul, az ő kis kezdő szintjükön. Bárkihez fordultam segítségért, mindenki a tőle telhetőt megtette, hogy segítsen. Azok a dolgok is nagyon fognak hiányozni, amiket az elején talán kicsit nehezebben értettem meg vagy zavarónak találtam. Ilyen például az, hogy már két spanyol ember is tud akkora zajt csapni, mint 10 magyar, mivel elég hangosak. Vagy a fura étkezési szokásaik, de még az is, hogy egyáltalán nem beszélnek angolul, így nekem kellett mihamarabb elsajátítani az alapokat, hogy legalább a boltban ne legyek elveszve. Bár a közlekedés egy katasztrófa és az embernek meg kell tanulnia, hogy a közlekedési lámpák csak útmutatóként szolgálnak, valahogy még ez a része is hiányozni fog.

Miért is ajánlom?

Tudom, hogy ez a pár hónap, amit itt töltöttem, nem sok, azonban igaz, hogy akár egy egész életet is megváltoztathat. Az Erasmus egy olyan különleges élmény, amit mindenkinek át kell élnie egyszer. Rengeteg új barátot lehet szerezni, sok más kultúrát megismerni. Ez alatt a pár hónap alatt, olyan nemzetiségű emberekkel ismerkedtem, beszélgettem és barátkoztam össze, akikkel otthon biztos, hogy nem tudtam volna. Ilyenek például az amerikaiak vagy a mexikóiak.

Ha belegondolok abba, hogy mennyi mindent tanultam ez alatt az idő alatt még magam is meglepődök. Sokkal többet adott az Erasmus, mint vártam. Az elején ijesztő lehet belecsöppenni egy teljesen másik ország mindennapjaiba, észrevenni a különbözőségeket vagy éppen a hasonlóságokat. Mielőtt ilyen hosszú útra indul az ember jó egy kicsit utánajárni a dolgoknak, mire számíthat. Azonban az én tapasztalatom az, hogy bármit is írjanak az útikönyvek vagy az internetes portálok a valóság egészen más lesz. Megélni egészen más.

Ha szeretsz utazni, más kultúrákat megismerni, akkor erre az Erasmus a legjobb választás. Életünk legnagyobb élménye lehet, ehhez azonban nyitottnak kell lenni. Aki csak teheti, ragadja meg ezt a lehetőséget és vetkőzze le a féltelmeit, kétségeit, mert ez az a kaland, amit nem szabad kihagyni. Ha tudunk alkalmazkodni az új környezethez, kultúrához, emberekhez, nagyon hamar úgy érezhetjük, hogy nem akarunk hazamenni, mert egy részünk már oda is tartozik, ahol az Erasmusunkat töltjük és lehet ez Spanyolország, Hollandia, Németország vagy bármely más ország. Én is pontosan ezt érzem most. Santander kétség kívül a második otthon lett.

Szilvási Vivien